

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

LÁSZLÓ A SZENT KIRÁLY

magyar állam és a kereszténység második alapítójának szokták nevezni Szent László királyt, aki 1077-1095 között uralkodott. Egyénisége, élet-szentsége és emberi nagysága valóban történelemformáló erővé váltak 18 éves királysága idején. Hasonlattal élve: Szent István király rakta le az alapot, Szent László pedig építkezett.

Tudta Szent István és pontosan tudta Szent László is, hogy nemcsak a saját erejében kell bízni, hanem elsősorban Istenben. És ezért azt a mondást, hogy „segíts magadon az Isten is megsegít”, csak ebben az értelemben lehet értelmezni. Mi tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, de ne Isten nélkül. Amikor ki akarjuk zárni életünkéből Istent, akkor ott mindig tragédiák következnek utána. Igaz ez a nagy politikára, a közéletre, de igaz ez a természet erőibe való beavatkozásba is.

Szent László életében a politikai szervezés munkájával párhuzamosan haladt az egyházi élet megújítása, intézményeinek újjászervezése, továbbfejlesztése.

Ő jól tudta értelmezni és megélni az Egyház és az állam szétválását. Természetesen nem jó az, ha az állam be akar avatkozni az egyház belső életébe, de az sem jó, amikor az állam kijelenti, hogy nincs közöm az egyházhoz, és nem veszi figyelembe, hogy az állampolgárok egyben valamelyik egyháznak a tagjai, legalábbis többségében. Természetesen közelebb vagy távolabb állnak tőle, ez változó, ezért nem lehet azt mondani, hogy az egyház tartsa el magát vagy az egyházat tartják el a hívek. Hiszen a hívek is adófizető állampolgárok, illetve az egyház az államtól vesz át olyan szolgálatot, amit az államnak kellene végezni. Szomorú lenne, ha oda jutnánk, hogy az egyházi iskolák annyi támogatást kapnának, mint amikor

én voltam gimnazista, hogy az a pénz az éves krétaadagra sem volt elegendő. Nem hiába mondta annak idején Mindszenty bíboros: „Csukjátok be az egyházi iskolák ajtóit, és megnyithatjátok a javítóintézetek és börtönök kapuit”.

Szent László, uralkodása idején, igen fontos szerepet töltött be az igazságszolgáltatás újjárendezésében. Nem kímélték az előkelő és gazdag embereket sem. Aki egy tyúk értékénél többet lopott vagy elorzott, főlakasztották. Az emberölést sem torolták meg ilyen szigorúan.

Talán manapság sem ártana ezen a téren rendet tenni, mert ebből vannak a viták akár a közéletben, akár az emberek egymásközi kapcsolatában. Szinte alig van olyan nap, amikor a sajtóban ne lehet olvasni arról, hogy ez sikkasztott, a másikat megvesztegették, itt raboltak, ott loptak, stb. Szent László tudta azt, hogy ha az emberek betartják a törvényeket, elsősorban az Isten parancsait, illetve az állami törvényeket, akkor azt a népet könnyebb kormányozni. Ahogy mondja a mondás: „Tartsd meg a rendet és a rend megtart téged”.

Szent László az erkölcsi élet védelmére törekedett. Ezt

az értéket igyekszik megőrizni az egyház akkor is, ha konzervatív-nak vagy fundamentalistának is nevezik.

A magyar nemzet és az Egyház szolgálata nyilvánult meg abban is, amikor István, Imre és Gellért ereklyéit 1083-ban föl-emeltette az egyházi és világi nagyok, valamint hatalmas néptömeg jelenlétében. Ezzel a magyar népnek a saját nemzetéből adott szent példaképeket, akiket nemcsak csodálnunk és tisztelnünk kell, hanem életünkben követni is.

Bacsmai László plébános

Kedves Klári néni!

Ulrik Ferencné Rács Klára. Négy szó csupán, pedig mennyi mindent hordoz ez a név. Először is a Föld bolygón eltöltött 82 esztendőt, amelyet mint Isten gyermeke, az Egyház tagja éltél meg. Ebből nekem több mint 13 év jutott közös munkálkodásra a szekszárdiak javára. A kezdeti lépéseket az együtt menetelésből a képviselőtestületi feladatok és a Máltai

Szeretetszolgálat Szekszárdi Csoportjában való tagságod, tevékeny részvételed jelentette. Emberszerető voltál, és ezért ahol tudtál, segítéssel.

A közelebbi kapcsolat Feri Bácsi révén jött létre. Számomra felejthetetlen az ő lelkiismeretes és kitartó munkája, melyet a plébánián végzett. Az ő személyén keresztül és a vele való beszélgetésekben rajzolódott ki előttem kettőtök közös élete, házassága. Feri Bácsi mindig hálás volt neked a kedvességedért, a nehézségek közös vállalásáért. Tőle tudom, hogy milyen szép volt életek összhangja, nagy családok, az öt gyermek és az utódok szeretete. Mennyire vártatok, hogy együtt legyen mindenki! Ezeknek az összjöveteleknek te voltál a lelke és előkészítő munkása. Feri Bácsi a plébánián töltött délelőtti munkája után pontosan dél előtt tíz perccel felállt és gyakran csak ennyit mondott:

„El kell mennem, mert feleségem meghívott ebédre”. Ebben a rövid mondatban annyi báj, kedvesség, szeretet volt, és mindezt reád vetítette! Ő veled volt egész ember. Ha csak lehetett, a templomba is együtt jöttetek, és egymás mellé ültetek. Együtt látogattátok az elsöpéntekes betegeket. Igen, mert áldoztatónk lettél.

Az áldoztatás, Jézus Testének és Vérének hordozása és továbbadása neked nagyon sokat jelentett. Eleinte, amikor egy-egy alkalommal összeültünk az áldoztatókkal és megbeszéltük élményeinket-teendőinket, egyszer elmondtad, hogy a gyermekkori szerelmes találkozásod Jézussal most életté vált. Akkor egy szentkép megragadott, amint egy kisleány a tabernákulum ajtaján bekukucskált az angyal segítségével, hogy lássa a „titkot”. S most te valóban kinyithatod a szentség ház ajtaját, ahol Jézus „lakik”, és őt viheted másoknak. Ez lehetett az utóbbi másfél évtizedednek téged legmélyebben érintő és legnagyobb örömed. Különösen akkor, amikor Feri Bácsi már előrement, és amikor elő-elő jöttek megújult betegségednek jelei. Nem panaszkodtál, csak egyre inkább nehezebb lett a légzés, gyorsabban fáradtál. Amikor ezért egy áldoztató társad, szeretetből féltve téged szólt nekem, vegyük át tőled az elsöpéntekes betegek látogatásának „terhét”, tudtam, hogy nem tehetjük, mert ha nehéz is neked ez fizikailag, de lelkileg ez éltet, ez az erőforrásod. Így hát tetted, amíg csak tudtad. Aztán eljött az idő, amikor erről is le kellett mondanod.

Örültem bizalmasnak, amikor elmondtad évekkal ezelőtt, mennyire hiányzik mellőled Feri Bácsi fizikai jelenléte. Most mi vagyunk sokan hasonlóképpen: hiányzol nekünk.

A Szekszárd Belvárosi templomban az oldalfalakon van egy színes ablakkép, amely Szent Klárát az Oltáriszentséggel ábrázolja, kedves Klári néni! A Te személyeddel kapcsolatban is bennem ez a kép él. Tartod és viszed-osztod az Oltáriszentséget, mely számunkra az élet. És te élni akartál: Vele, Benne és Általa – örökké!

Tisztelettel és szeretettel, Béla atya.

A Püspök úr teljesítette kérésünket és hosszabb távra RAVASZ CSABA bogádi plébános urat helyezte Bacsmai László plébánosunk mellé lelkésznek.

14 éve szentelték pappá. Imádkozzunk érte, hogy lelki sérülés nélkül tudjon elszakadni előző, 9 évig tartó szolgálati helyétől és minél könnyebben megtalálja helyét egyházközségünkben. Előreláthatólag július közepén kezdi meg szolgálatát a belvárosi plébánián.

Felhívás!

Ki az „aki élni akar, s jó napokat kíván látni”? (Zsolt 33,13).

Ki vagyok? Becsülöm önmagam? Ki számít rám? Kire számítok? Életem az enyém? Az életemnek van értelme, értéke? Az érdekeim értékek? Szabadságomat elkötelezem, hogy növeljem? Keresem a hivatásom? Építem a küldetésem? Szeretném, ha szeretnének? Szeretek?

Már most szeretem majdani életállapotom társát, elfogadját (Mennyei Atyámat, házastársamat), holott talán még nem is ismerem, vagy nem eléggé? Élet-

ívem túlsó végét látom? Akarom látni? Van hozzá merszem? Megkísérlem modellezve onnan megnézni: voltunk, mint ti, s lesztek, mint mi?

Aki ilyen és hasonló kérdéseket fürkészt és válaszokat keres rá a kereszt jelében; továbbá 17 évesnél idősebb, életállapot-választás előtti fiatal; és végezetül aki szeptembertől kéthetente egy estéjét erre szánja; kérjük, elérhetőségét adja le a sekrestyében augusztus közepéig.

Szeptember elején örömmel jelentkezünk!

Dr. Gálos István és felesége

ÚRNAPI KÖRMENET VERŐFÉNYES NAPSÜTÉSSEN

Áldott légy Istenem, hogy megszabadítottál bálványaimtól: és így most rajtad kívül nem imádok,... se Istet, se Osirist, se az Igazságságot, se a Haladást, vagy a Természet Törvényeit, vagy a Művészetet, vagy a Szépséget... Senki mást, csak egyedül Téged!

(Paul Claudel imája)

A múlt vasárnapi ¾9-es mise kezdetekor még szakadó eső a körmenet idejére nemcsak elállt, de a felhők is mindegyeszig eltűntek az égről. Így verőfényes napsütésben tarthattuk meg az úrnapi körmenetet.

BESZÁMOLÓ A 2006. ÉVI CSÍKSOMLYÓI ZARÁNDOKLATRÓL

A teljes búcsú elnyerésének reményében indultunk útnak május utolsó napján Csíksomlyóra, a Szűzanyához. Nyolc fős csapatunk egy bérelt mikrobuszal vágott neki a csaknem 2000 km-es útnak.

Átkelve a Királyhágón az első hosszabb pihenőre Kolozsváron majd Marosvásárhelyen került sor. Itt el látogattunk Teleki Sámuel tékájába. Megcsodáltuk a mai nyelven is érthetően olvasható ősnymtatványokat, majd meglátogattuk Bolyai Farkas és fia János emlékszobáját. Három iskola útítársunk, András, Dávid és Zsófi megláthatták, hogy a XIX század két rendkívüli matematikusa miként bánt a Teremtőtől kapott talentumokkal.

a gyimesi csángók keresztje alatt, gyalog ment a csiki hegyeken keresztül a Szűzanyához.

Az ünnepi szentmisét Majnek Antal, Munkács püspöke mutatta be. Az oltár számára a nemzeti cimerebol ismert, hármashalmossal és az apostoli kettős keresztel lefedett dobogó adott helyet. A szentmisén ott volt a Szűzanya kegyesobrának másolata is.

Áldozás után a püspöki áldás előtt együtt imádkoztunk a teljes búcsú elnyerése érdekében a Szentatya szándéka szerint.

Lelkileg felfrissülve és elcsendesedve érkezünk „haza” Gyimesbe.

A többséget estére elnyomta a buzgóság, de vendéglátónk, Tankó Csaba és Schüller Ákos kitartó keresés után megtalálták azt csúrt, ahol „Finánc”-másképpen nevezve „Vak” Zoltika húzta a talp alá valót, egészen hajnalig.

Vasárnap délelőtt a gyimesi szorosba mentünk az Ezeréves Határra, s másokhoz hasonlóan nemzeti színű szalagot kötöttünk a Rákóczi várban, megemlékezve a 86 évvel ezelőtti megesett trianoni békediktátumra.

Középlekon a nagymisét Hegedűs János, a mi papunk mutatta be. Szépen beszélt. Meglett férfiak is megkönynyeztek.

Egy könnyű ebéd után felfelé vetük az irányt a havasokba. Az órákon át tartó hatalmas eső és jégeső beszorított bennünket a picike kalyibába, ahol is nagyokat ettünk a borjúmájából és sült szalonnából. Kisvártatva előkerült Tankó Elődke hegedűje s így mulattunk egy kicsit. A táncoslábú Dávid fergeteges legényest járt Zsófi hegedülésére, csak úgy imbolygott a kalyiba.

Aki már járt a Csíksomlyói búcsúban, az tudja, nemcsak az imádságos léleknek jelent új távlatot és felüdülést a részvétel, hanem a nemzettudatot is képes megparánálni, felemelni a magasba.

A kisbusz utasai voltak : Eckert József, Eckert Rita, Schüller Ákos, Rendás Péter, Helfenbein Dávid, Halmi András, Tolnai Zsófi, Tolnai Péter.

Tolnai Péter

Másnap a Gyilkos-tóhoz és a Békás-szoroshoz tettünk kirándulást. Gyergyószentmiklóson egy örmény katolikus erődtemplomot látogattunk meg. Estére az egésznapos eső is elállt s várható volt, hogy szép idő adódik a másnapi búcsúra.

Szombat hajnalban három útítársunk, Eckert Józsi, Rita és Rendás Peti

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

LÁSZLÓ A SZENT KIRÁLY

magyar állam és a kereszténység második alapítójának szokták nevezni Szent László királyt, aki 1077-1095 között uralkodott. Egyénisége, élet-szentsége és emberi nagysága valóban történelemformáló erővé váltak 18 éves királysága idején. Hasonlattal élve: Szent István király rakta le az alapot, Szent László pedig építkezett.

Tudta Szent István és pontosan tudta Szent László is, hogy nemcsak a saját erejében kell bízni, hanem elsősorban Istenben. És ezért azt a mondást, hogy „segíts magadon az Isten is megsegít”, csak ebben az értelemben lehet értelmezni. Mi tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, de ne Isten nélkül. Amikor ki akarjuk zárni életünkéből Istent, akkor ott mindig tragédiák következnek utána. Igaz ez a nagy politikára, a közéletre, de igaz ez a természet erőibe való beavatkozásba is.

Szent László életében a politikai szervezés munkájával párhuzamosan haladt az egyházi élet megújítása, intézményeinek újjászervezése, továbbfejlesztése.

Ő jól tudta értelmezni és megélni az Egyház és az állam szétválását. Természetesen nem jó az, ha az állam be akar avatkozni az egyház belső életébe, de az sem jó, amikor az állam kijelenti, hogy nincs közöm az egyházhoz, és nem veszi figyelembe, hogy az állampolgárok egyben valamelyik egyháznak a tagjai, legalábbis többségében. Természetesen közelebb vagy távolabb állnak tőle, ez változó, ezért nem lehet azt mondani, hogy az egyház tartsa el magát vagy az egyházat tartásuk el a hívek. Hiszen a hívek is adófizető állampolgárok, illetve az egyház az államtól vesz át olyan szolgáltatást, amit az államnak kellene végezni. Szomorú lenne, ha oda jutnánk, hogy az egyházi iskolák annyi támogatást kapnának, mint amikor

én voltam gimnazista, hogy az a pénz az éves krétaadagra sem volt elegendő. Nem hiába mondta annak idején Mindszenty bíboros: „Csukjátok be az egyházi iskolák ajtajait, és megnyithatjátok a javítóintézetek és börtönök kapuit”.

Szent László, uralkodása idején, igen fontos szerepet töltött be az igazságszolgáltatás újjárendezésében. Nem kímélték az előkelő és gazdag embereket sem. Aki egy tyúk értékénél többet lopott vagy elorzott, főlakasztották. Az emberölést sem torolták meg ilyen szigorúan.

Talán manapság sem ártana ezen a téren rendet tenni, mert ebből vannak a viták akár a közéletben, akár az emberek egymásközi kapcsolatában. Szinte alig van olyan nap, amikor a sajtóban ne lehet olvasni arról, hogy ez sikkasztott, a másikat megvesztegették, itt raboltak, ott loptak, stb. Szent László tudta azt, hogy ha az emberek betartják a törvényeket, elsősorban az Isten parancsait, illetve az állami törvényeket, akkor azt a népet könnyebb kormányozni. Ahogy mondja a mondás: „Tartsd meg a rendet és a rend megtart téged”.

Szent László az erkölcsi élet védelmére törekedett. Ezt

az értéket igyekszik megőrizni az egyház akkor is, ha konzervatív-nak vagy fundamentalistának is nevezik.

A magyar nemzet és az Egyház szolgálata nyilvánult meg abban is, amikor István, Imre és Gellért ereklyéit 1083-ban föl-emeltette az egyházi és világi nagyok, valamint hatalmas néptömeg jelenlétében. Ezzel a magyar népnek a saját nemzetéből adott szent példaképeket, akiket nemcsak csodálnunk és tisztelnünk kell, hanem életünkben követni is.

Bacsmai László plébános

